

Knjaz potvrđuje i proglašuje zakone. Nikakav zakon ne može važiti dokle ga knjaz ne proglasi.

Poslanik požarevački Aleks. Nikolajević pitaše još u skupštini: „Šta će biti ako knez ne bi koji zakon hteo potpisati?“ To isto pitaše i poslanik smederevski Mihailo Stajkovac. Ministar unutrašnjih dela, mesto odgovora na ovo upravo životno pitanje, da li je narod suveren ili ne, dade g. Stajkovcu i celoj skupštini neku lekciju o ustavnoj monarhiji, koja nam se upravo čini smešna (da ne rečemo sto gore), a kao suštinu svog razloga reče: „Naređenjima u ovim člancima izriče se to da su knez i narod nerazdvojna celost (?), koja u predmetima zakonodavstva ima samo jednu volju (!)“. Drugim rečima: srpski narod podvezao je „s bogom kontrakt“ da će on i „knez biti uvek jedna duša u dva tela“. Prema tome, ne bi li bolje bilo da narodne skupštine i nema kad narod i knez moraju imati jednu volju, da se bar ne troše pare narodne uzalud? To je pitanje koje se samo nameće pri ovakvom razlaganju.

Cela narodna skupština, osim pomenuta dva poslanika, nije mogla da uvidi kako je jalov razlog g. ministra i usvoji te dve tačke jednoglasno. Na sreću, sam ustav daje nam dokaza da i sama vlada ne drži da će među knezom i narodom postojati veći to takva blagoslovena sloga kao što reče g. ministar.

Čl. 61 veli:

Ako skupština prima kakav projekt, ali sa dopunama i izmenama, a vlada ovo ne usvoji...

Čl. 62:

Kad skupština kakav projekt zakona sasvim odbaci...

Ali najvažniji je član 65:

Vlada će svagda osnove i predloge koje bi joj skupština po članu 63. učinila svestrano ispitati i oceniti i, ukoliko god je bez štete za državne potrebe moguće, uvažiti. No ako vlada te predloge ne uzmogne primiti, a skupština, po datom joj o tome objašnjenju, opet ne odobri zahtevane sume, kao i ako bi skupština pre nego što je budžet rešen raspuštena bila, onda važi postojeći budžet i za iduću godinu... Da postojeći budžet može i za iduću godinu važiti